

Софийски Районен съд е сезиран с жалба от К. М. М. с адрес:, с ЕГН: ***** , чрез упълномощен защитник против Наказателно Постановление № 22 – 4332 - 016831 издадено на 30.08.2022г. от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна Полиция“ СДВР, с което на жалбоподателя са наложени наказания глоба в размер на 20.00 лева и глоба в размер на 100.00 лева за извършени административни нарушения по чл.157, ал.6 и чл.5, ал.3 т.2 от ЗДвП. Недоволен от постановения санкциониращ административен акт е останало наказаното лице, който в бланкетната си жалба до съда навежда оплаквания за наличие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, опорочаващи законосъобразното издаване на наказателното постановление, както и противоречието му с материалния закон и явна несправедливост на наложените наказания. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което същото да бъде отменено. В съдебно заседание жалбоподателят К. М., редовно призван, не се явява. Представява се от упълномощен защитник, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Излага подробни съображения в нейна подкрепа като акцентира на липсата на субективна страна за извършване на изпълнителното деяние по чл.5, ал.3, т.2 от ЗДвП и отсъствие на обективна такава по отношение на това по чл.157, ал.6 от ЗДвП. Исква се от съда да постанови решение, с което да отмени изцяло обжалваното наказателно постановление като бъдат присъдени и разноски за адвокатско възнаграждение. Административно – наказващият орган Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна Полиция“ в СДВР, редовно призван, не се явява и не се представлява. Съдът, след като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните гласни и писмени доказателства, намира за установено следното: Жалбата е подадена в законоустановения срок и от легитимирана с това право страна, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА. Съдът приема за установена следната фактическа обстановка: На 08.06.2022г. в 11:15ч. в гр.София, по ул.,„Филип Кутев“, с посока на движение от бул.,„Черни връх“ към бул.,„Симеоновско шосе“ жалбоподателят К. М. управлявал собствения си лек автомобилс рег.№ Същият бил спрян за проверка от служители в сектор „Пътна Полиция“ СДВР които констатирали, че водачът управлява въпросното МПС при намалена прозрачност през предните странични стъкла, с което не се осигурява видимостта му посредством залепено фолио. С извършеното деяние било прието, че жалбоподателят е извършил административно нарушение по чл.105, ал.1 от ЗДвП, за което му бил съставен АУАН Серия GA № 660562. С него били отнети КТ № 2844659990 и СУМПС № 011770509. Акта бил връчен лично на водача и подписан от него без възражения. На 09.08.2022г., около 23:40ч. в гр.София, на ул.,„Монтевидео“ с посока на движение от ул.,„Майор Кънев“ към ул.,„Народно хоро“, жалбоподателят К. М. управлявал автомобила си с рег.№ Същият бил спрян за проверка от полицейски служители, които констатирали, че водачът управлявал автомобила си, който бил спрян от движение на основание чл. 171 т.2 от ЗДвП и с изтекъл срок на АУАН Серия GA № 660562. По данни на свидетелите на проверката П. М. и Р.П. бил съставен АУАН Серия GA № 696594 от мл. автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ СДВР В. В.. Свидетелят М. изготвил докладна записка по случая. С акта бил иззет АУАН Серия GA № 660562 от 08.06.2022г. Въз основа на акта било издадено и обжалваното наказателно постановление. Горната фактическа обстановка съдът възприе за безспорно установена въз основа на разпитаните в хода на съдебното производство свидетели, както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Видно от показанията на свидетелите П. М. и Р. П. е, че и двамата са били изпратени на сигнал за извършена гонка около Нов Български университет. При пристигане на място те не установили подобно нещо, но при проверка на жалбоподателя констатирали наличието на затъмнени предни стъкла на лекия автомобил, управляван от жалбоподателя, както и че същият е бил спрян от движение. Дори и след предявяване от страна на съда на докладната записка и на съставения АУАН и на двамата

свидетели, същите бяха единодушни, че именно това са били двете нарушения, които са констатирани. От друга страна показанията на свидетелката Й. Д. потвърждават тези на свидетелите М. и П. относно факта на извършената проверка и съставения АУАН. Същевременно обаче свидетелката заявява, че пред полицейските служители водачът на проверения автомобил е заявил, че не е знаел, че е бил спрян от движение и е узнал за това обстоятелство едва по време на самата проверка. Също така жалбоподателят е изложил и обстоятелства, че е по повод на връчения му АУАН с изтекъл срок, е бил въведен в заблуждение относно неговата месечна валидизация от други лица и затова е бил с изтекъл срок. Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели като еднопосочни, логични и непротиворечиви. Същите се потвърждават в пълна степен и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства и в частност представените от защитника на жалбоподателя в съдебно заседание документи, свързани със спирането и пускането впоследствие в движение на управлявания лек автомобил, както и узнаването от страна на водача на това обстоятелство едва към момента на извършената му втора проверка от служители в „Пътна полиция“ СДВР. При така изложената фактическа обстановка и съвкупен анализ на събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства съдът намира, че обжалваното наказателно постановление е частично незаконосъобразно. По отношение на първото вменено нарушение по чл.157, ал.6 от ЗДвП съдът счита, че същото е доказано и обосновано. От показанията на разпитаните свидетели по акта Манолов и Петров не се доказва наличието на извършено деяние. При предявяване на съставения АУАН и двамата не потвърдиха в показанията, че са констатирани жалбоподателят да е управлявал своя автомобил с акт с изтекъл срок. В разпита си свидетелят Манолов признава, че единственото обстоятелство, което е констатирал с другия свидетел е, че водачът на проверения автомобил не е бил представил талон № 2 (малкия талон) и същият е бил със затъмнени предни стъкла. В хода на проверката двамата свидетели установили, че талонът не бил у лицето, тъй като МПС – то било спряно от движение, тъй като преди това е бил спрян пак поради управление със затъмнени стъкла. От друга страна обаче с АУАН Серия GA № 696594, е бил иззет АУАН Серия GA № 660562. От друга страна от показанията на свидетелката Й. Д. се потвърждава обстоятелството, че жалбоподателят е управлявал автомобила си с изтекъл АУАН, но пред полицейските служители самият той е признал, че му било казано, че не е необходимо да подпечатва акта, тъй като това „вече била изтекла практика“. Съдът намира, че от разпита на свидетеля Димитрова безспорно се установява знанието у дееца, че към момента на проверката, същият е управлявал собственото си МПС съзнавайки, че издаденият АУАН е бил с изтекъл срок. Съгласно разпоредбата на чл.157, ал.6 от ЗДвП при съставяне на акт за нарушение по този закон контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3 от закона, а именно наложеното наказание "глоба" се заплаща в едномесечен срок от влизането в сила на наказателното постановление, електронен фиш или съдебното решение или определение на съда при обжалване. Актът за нарушението заменя контролния талон за срок до един месец от издаването му. Видно от събраните по делото доказателства, при извършената проверка на 09.08.2022г. от водача е бил иззет АУАН Серия GA № 660562. което е много след предвидения в закона едномесечен срок за неговата валидност, като заместващ талона документ. Задължението на жалбоподателя произтича от самия закон и твърдяното въвеждане в заблуждение относно валидизирането на издадения АУАН не обуславя отсъствието на виновно поведение. Несъмнено след като е управлявал моторното – превозно средство с АУАН, с изтекъл едномесечен срок от датата на неговото съставяне, водачът е действал в нарушение на посочената норма, поради което отговорността му е била ангажирана законосъобразно (в този смисъл и Решение № 716 от 09.02.2022г. по адм.д. № 7881/2021г. по описа на АССГ). Административно наказващият орган правилно е определил и наложил санкцията за този вид нарушение в размер на 20.00 лева. Разпоредбата на чл. 185 от ЗДвП регламентира строго фиксиран размер на наказание,

поради което и същото не подлежи на последваща редукция. По отношение на второто изпълнително деяние по чл.5, ал.3, т.2 от ЗДвП съдът намира, че същото е несъставомерно от субективна страна. Основателни са оплакванията на защитника на жалбоподателя, че към момента на извършената проверка от 09.08.2022г. водачът не е знаел, че управлява МПС, което е било спряно от движение. Ангажираните писмени доказателства установяват, че спрямо лицето е била издадена ЗППАМ № 22 – 4332 – 002717/09.06.2022г., която му е била връчена лично на 29.08. 2022г. Същевременно МПС – то било спряно от движение на 09.06.2022г. без да е доказано, че това обстоятелство е било сведено до знанието на водача към този момент. Тежестта на доказване на нарушението е върху административно наказващия орган, който е следвало да представи надлежни доказателства, че преди датата на връчване на заповедта – 29.08.2022г., ведно със съпроводителното писмо същият е знаел, че автомобила му е бил спрян от движение. Конкретното административно нарушение е умишлено и за неговата съставомерност следва да бъде безспорно доказано, че деецът е съзнавал, че към момента на деянието е управлявал МПС, което е било спряно от движение. С оглед гореизложеното съдът счита, че в тази си част наказателното постановление се явява необосновано откъм субективна страна и следва да бъде отменено. При извършена служебна проверка по законосъобразността на обжалвания санкционен акт не бяха констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, които да обусловят неговата цялостна отмяна на процесуално основание. Предвид резултата от обжалването и частичното потвърждаване на наказателното постановление не следва да бъдат присъждани претендираните от защитника на жалбоподателя разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 960.00 лева. Воден от горното и на основание чл.63, ал.3 т.1 от ЗАНН, съдът